

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 roku w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko C. N. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na jego wynik, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, pominięcie w swych ustaleniach treści wypowiedzenia umowy, wyciągu z ksiąg bankowych, a także elektronicznego zestawienia operacji, skutkiem czego Sąd I instancji oparł orzeczenie na ustaleniach niezgodnych ze stanem faktycznym;
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na jego wynik, a mianowicie art. 224 § 1 k.p.c. poprzez brak dostatecznego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy umożliwiające należyte rozstrzygnięcie;
3. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 6 k.c. poprzez uznanie, że dokumenty przedłożone do akt sprawy nie stanowią o wywiązaniu się powoda ze spoczywającym na nim ciężaru dowodowego wykazania zasadności powództwa.

W oparciu o wskazane zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji w całości przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 35 742,52 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 lutego 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz umorzenie postępowania w pozostałej części, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzupełnieniu apelacji powód podtrzymał stanowisko w niej wyrażone oraz wniósł o dopuszczenie

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny przedmiotowej sprawy, który Sąd Okręgowy przyjął za własny.

W ocenie Sądu Odwoławczego w sporządzonym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący wskazał tok rozumowania, którym kierował się wydając zaskarżone orzeczenie, umożliwiając tym samym kontrolę jego prawidłowości, tak stronom postępowania, jak i obecnie Sądowi II instancji przez przyzmat wszystkich wyartykułowanych w apelacji strony pozwanej zarzutów.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy nie dopuścił się zarzucanego mu przez apelującego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wbrew również stanowisku powoda Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej i wyczerpującej analizy materiału dowodowego i wywiedzione przez niego konkluzje były trafne. Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny został przyjęty przez Sąd Odwoławczy za własny bowiem wyprowadzony on został z dowodów, których ocena odpowiada wszelkim wskazaniom z art. 233 § 1 k.p.c. Bez czynienia dalszych ustaleń materiał zgromadzony w postępowaniu w pierwszej instancji stał się podstawą orzeczenia Sądu drugiej instancji. Wskazać należy, że wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy dowodowej i wiarygodności. Wszystkim wskazanym wyżej kryteriom odpowiada - zdaniem

Sądu Okręgowego - ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji. Wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Rejonowy przywołane i omówione. Nie można też zarzucić, by Sąd I instancji na tle przeprowadzonych dowodów budował wnioski, które z nich nie wynikają. Samo natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze /doniosłości/ poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu nie może stanowić o skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Przede wszystkim kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miało ustalenie, czy doszło do skutecznego wypowiedzenia przedmiotowej umowy kredytu. Rozstrzygając w powyższym zakresie Sąd I instancji w sposób niezwykle wnikliwy odniósł się do załączonych przez powoda dokumentów, których analiza doprowadziła do prawidłowego uznania, iż powód nie złożył pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, ani jako oświadczenia warunkowego, ani też jako oświadczenia bezwarunkowego, co implikowało słuszną konstatację Sądu Instancji o braku podstaw do postawienia kredytu w stan wymagalności. Sąd Okręgowy argumentację Sądu Rejonowego w całości podziela i nie widzi konieczności jej ponownego przytaczania. Wbrew twierdzeniu apelanta z materiału dowodowego przedmiotowej sprawy, a w szczególności z treści ostatecznego wezwania do zapłaty nie można było bowiem wyprowadzić wniosku, iż znajduje się w nich także element wypowiedzenia umowy. Bezsprzeczne jest, że powód wezwał powoda do zapłaty. Dalsza natomiast część przedmiotowego oświadczenia nie pozwala na przyjęcie, że stanowi ono również wypowiedzenie umowy kredytu. Z jego formuły jasny i jednoznaczny jest jedynie przekaz obejmujący informację w zakresie wezwania powoda do zapłaty, a także w zakresie terminu, w jakim kredytobiorca obowiązany był spełnić swoje świadczenie. Odmienne argumentację w powyższym zakresie należało poczytać jako zwykłą polemikę ze stanowiskiem sądu nie mogącą odnieść skutku.

Trafne było również stanowisko Sądu I instancji, wedle którego strona powodowa nie udowodniła wysokości roszczenia. W myśl przepisu art. 6 k.c. wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z kolei przepis art. 232 k.p.c. stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Stwierdzić należy, że strona powodowa w żaden sposób nie wykazała wysokości zobowiązania pozwanego, na które, według jej twierdzeń, składać się miał niespłacony kredyt z karty kredytowej wraz z umownymi odsetkami karnymi oraz koszty, opłaty i prowizje. Pomimo przeciwnych sugestii apelacji wskazane przez powoda dokumenty w postaci wyciągu z ksiąg banku oraz elektronicznego zestawienia operacji karty pozwanego do dnia 12 marca 2014 roku były niewystarczające dla uznania istnienia samej wierzytelności, jak i jej wysokości. Stanowią one dokumenty prywatne ze wszystkimi tego skutkami procesowymi wskazanymi w normie art. 245 k.p.c. Okoliczności w nich wskazane podlegają zatem kontroli sądowej co do prawdziwości wskazanych w nich faktów zgodnie ze wskazanymi regułami dowodowymi. W konsekwencji Sąd orzekający w tej sprawie nie był związany informacjami zawartymi w treści wskazanych dokumentów dotyczącymi przysługującej powodowi wobec pozwanego wierzytelności i jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy wskazany wyciąg nie dowodzi o istnieniu samej wierzytelności, jak i jej wysokości. Sąd Okręgowy podziela wątpliwości Sądu Rejonowego co do aktualności przedstawionego zestawienia. Przedmiotowy wyciąg wystawiono w dniu 10 lutego 2012 roku, zaś powództwo zostało wniesione w dniu 3 marca 2014 roku. Niewątpliwie zatem przy tak znacznym upływie czasu pomiędzy tymi zdarzeniami, zadłużenie pozwanego mogło zarówno wzrosnąć, jak i zostać w całości bądź w części spłacone. Tym samym nie sposób w ocenie Sądu Okręgowego przyjąć, by dokument w postaci elektronicznego zestawienia operacji stanowił wiarygodny dowód na istnienie i wysokość zobowiązania pozwanego. Powód nie wykazał jakie koszty złożyły się na kwotę 156,27 zł tytułem opłat i prowizji. Nie załączył również załącznika w postaci „Taryfy prowizji i opłat bankowych” określającej wysokość opłat i prowizji. Wskazać przy tym należy, iż sytuacji, gdy powód dochodzi konkretnego roszczenia, to na nim przede wszystkim, w myśl art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia zarówno faktu, iż dana wierzytelność rzeczywiście mu przysługuje, jak i wysokości tej wierzytelności. Dopiero zatem w razie przedstawienia przez stronę powodową konkretnych dowodów na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności, pozwany winien przedstawić własne dowody w celu obalenia twierdzeń powoda. Wówczas bowiem konkretyzuje się w stosunku do pozwanego ciężar dowodowy wynikający treści art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c. Tym samym powód już w pozwie powinien przedstawić dowody wskazujące na zasadność i wysokość dochodzonej należności, umożliwiając stronie pozwanej ich weryfikację i odniesienie się do nich. Tymczasem powód nie wywiązał się z nałożonego obowiązku, bowiem z

przedłożonego przez niego materiału dowodowego nie można było wyprowadzić wniosków zgodnych z tezą pozwu. Całkowicie bezzasadny jest przy tym zarzut naruszenia przez Sąd I instancji zasady równości stron w procesie. Powód nie wykazał bowiem, by reguły wyznaczające rozkład obowiązków obciążających strony przy poszukiwaniu prawdy materialnej nie zostały zachowane. Powód nie wykazał by strony nie miały zagwarantowanej jednakowej możliwości obrony swych praw i interesów poprzez zgłaszanie żądań i wniosków, przedstawianie twierdzeń i dowodów i korzystanie ze środków zaskarżenia. Naruszenie zasady równości stron w procesie nie może zaś nastąpić przez odmowę wiarygodności przedłożonym do akt dokumentom.

Za bezzasadny uznać należało również zarzut art. 224 § 1 k.p.c. poprzez brak dostatecznego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy umożliwiające należyte jej rozstrzygnięcie. Zarzut apelacji jest o tyle nieuzasadniony, iż powód nie wskazuje w czym upatruje on naruszenia art. 224 k.p.c. Przede wszystkim skarżący - poza samym sformułowaniem wskazanego zarzutu - zaniechał jakiegokolwiek jego uzasadnienia, tym samym dokonanie oceny prawidłowości zaskarżonego w kontekście tego zarzutu jest niemożliwe. Zadaniem Sądu odwoławczego nie jest z pewnością podejmowanie prób odgadnięcia intencji skarżącego. W tym stanie rzeczy należało uznać, że stanowi on jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji, opartej na własnej ocenie materiału dowodowego i okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzone od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, ustalonej na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2013.490 j.t.) w zw. z §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804).